

Posudek bakalářské práce *Substantivizovaný infinitiv v italštině a některé jeho české protějšky v paralelním korpusu*, kterou předložila **MONIKA ČERVENKOVÁ**, Ústav románských studií FF UK, ak. r. 2013/2014.

Monika Červenková se chopila zajímavého tématu, jímž je substantivizovaný infinitiv v italštině. Jde o jev, který se jeví jako spíše marginální, ale ve skutečnosti zřejmě není. Diplomantka ve své práci vyšla nejprve z podrobné charakteristiky, a to na základě několika hlavních (sekundárních) pramenů, mezi nimiž na prvním místě Vanvolsemova již klasická studie (to, že se Monika Červenková držela zrovna této práce, má i své stinné stránky, o tom níže). Poté se však rozhodla každý typ substantivizovaného infinitivu demonstrovat na vlastních příkladech, které získala z korpusu. Zároveň v poslední části své práce nabízí i typologii českých protějšků na základě korpusu paralelního (italsko-českého), který je součástí projektu InterCorp. Právě v této originální a veskrze samostatné aplikaci teoretických poznatků lze vidět hlavní přínos této bakalářské práce, která tak bezpochyby naplnila všechny cíle, které si autorka v úvodu stanovila.

Práce je rozdělena do sedmi hlavních kapitol, z nichž první a druhá představují úvod do problematiky, třetí prezentuje způsoby substantivizace (tj. typologii determinantů, které lze použít), čtvrtá přináší dělení subst. infinitivů, pátá a šestá (kapitoly asi nejzajímavější...) pojednávají o syntaktických vlastnostech subst. infinitivu (zde je tedy řeč o syntaktické ambivalenci, kdy je subst. inf. rozvíjen jak nominálními, tak verbálními komplementy – např. *il suo parlare troppo*). Sedmá kapitola přináší již zmíněnou typologii českých protějšků včetně jejich frekvence – zde diplomantka ukazuje četnost jednotlivých překladatelských řešení na vzorku více než 800 výskytů. Práci završuje stručný, ale výstižný závěr, a trojice rovněž stručných (ale zcela dostatečných) resumé.

Bakalářská práce Moniky Červenkové je v celkovém náhledu jednoznačně zdařilá jak obsahově, tak formálně. Nicméně některé nesrovnalosti – a v menší míře i určité nedostatky – lze přece jen zmínit.

1) Na s. 13 hovoří diplomantka o tom, že člen neurčitý je u infinitivu z pochopitelných důvodů méně častý než člen určitý. Jaké důvody to jsou? V práci není nijak explicitně vysvětleno.

2) Na s. 15–16 se už projevuje to, co jsem naznačoval v úvodu. Tím, že se autorka poměrně striktně drží Vanvolsema, jehož práce je i diachronní, neodděluje právě diachronii od synchronie. Mám za to, že porovnávat vedle sebe příklady subst. inf. z Calvina a Boccaccia není zrovna rozumné. Ačkoli diplomantka v úvodu nijak nedeclaruje, že se bude zabývat pouze italštinou současnou, je to přesto implicitní v praktické části, kde analyzuje příklady z korpusu InterCorp (a zde jsou texty vydané po roce 1950).

3) Na s. 18 je možná trochu nejasná formulace, podle níž se přípony mění podle flexe. To je nutné vysvětlit.

4) Na s. 25 (a 27) používá diplomantka termín „determinační komplement“. Co je tím míněno? Jinde je pak řeč o přísl. urč. specifikačním.

5) Na s. 26 u příkladu 31 nevidím přivlastňovací zájmeno.

6) Na s. 26 – jak už jsem zmiňoval – by bylo lepší porovnávat příklady ze současné italštiny.

7) Na s. 28 dole opakuje diplomantka něco, co je v tu chvíli přece už zbytečné: totiž to, jak se infinitiv substantivizuje.

8) V české terminologii neexistuje termín „infinitní“ věta (s. 37).

9) Na s. 38 se mi zdá, že rozbor překladů Božské komedie se sem jednoduše moc nehodí – chápu samozřejmě důvody, které k tomu diplomantku vedly. Kdyby však v úvodu jasně uvedla, že bude řeč jen o současné italštině, určitě by se to tu neobjevilo.

10) Pokud jde o formální nedostatky, jen signalizuji, že od s. 39 chybí stránkování.

Jak je patrné, bakalářská práce Moniky Červenkové je zdařilým textem, jehož výraznou předností je především schopnost aplikovat teoretické poznatky, prezentované v první části práce, na zcela nové příklady, které diplomantka podrobuje vlastnímu rozboru. To je dle mého soudu na bakalářskou práci velmi dobrý výkon, a proto ji – i přes výše uvedené výhrady – navrhuji prozatím hodnotit jako **v ý b o r n o u**.

V Praze dne 26. května 2014

doc. Pavel Štichauer, Ph.D.
vedoucí bakalářské práce